

hun grote schermen wel 1 of 2 meter boven de grond, en daaronder dan de kattenstaarten, die een paarsfluwelig dek vormen, dat op verre afstand al is te zien, is het een prachtig gezicht.

Nog vele minder opvallende figuren zijn er te vinden, b.v. Water- en Akkermunt, prachtige Vogelwikke, Hertshooi, Wilde Bertram, Distel, Havikskruiden, Gentiaan, Brunel, Moeraskruiskruid, Moerasandoorn en Paardestaarten. Ook vonden we langs een sloothelling de veelbloemige Salomonszegel.

Met al die bloemenpracht is er natuurlijk een rijke insectenbevolking te vinden. Daarvan wil ik noemen: het Groot Geaderd Witje, dat hier niet zeldzaam is. Verder is nog vermeldenswaard het Vliegend Hert, dat 's avonds wel is te vinden. Dank zij de insecten zijn er honderden kikkers.

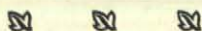
De muggenbevolking is er gelukkig niet erg hinderlijk, zodat men er ongestoord kan genieten. En te genieten is er genoeg; mits U niet teveel vertrapt en afplukt, zal niemand U lastig vallen. Alle Groesbekers kennen het terrein als een oord voor Natuurliefhebbers, en laten het ongemoeid; zelfs in de Margriet- en Bramentijd ziet men er niemand.

Er is ongetwijfeld veel meer te ontdekken, dan ik hier opgeschreven heb.

Moge er spoedig van een echt *Botanicus* een aanvulling komen!

Nijmegen.

A. WIJSMAN.

VAN GROEI EN BLOEI EN JAARGETIJD.

Verzorg uw vogelvoederplaats in den winter eens op gezette tijden b.v. 's morgens een uur na zonsopgang, 's avonds een uur voor zonsondergang. Uw gasten krijgen dan vaste gewoonten en ge kunt u overtuigen van een zekere standvastigheid in de samenstelling van het gezelschap. In Februari van het vorig jaar bestond dat voor mijn venster uit veertien schildvinken (10 ♂♂ en 4 ♀♀) één zeer trouw paartje heggemusshjes, één groenvinkpaar, tien koolmeezen, één paar pimpels, twee paar matkopmeezen en twee roodborstjes. Dit waren de vaste bezoekers. Min of meer geregeld kwamen ook een bonte specht, een half dozijn spreeuwen, een tiental bonte kraaien en in het felst van de vorst twintig stormmeeuwen, prachtige dieren, de echte blauwvoeten. Eerst was er maar één merel, maar later een vijftal, drie mannetjes en twee wijfjes, allemaal heel levendig en tyranniek. Het twintigtal musschen mag ik niet vergeten evenmin als de ongelooflijk mooie man-keep, die prijkte in volle glorie van oranje.

Ik voer altijd op den grond, grazigen duingrond vlak bij een groote dichte meidoorn en een wildernisje van hondsrozen, 6—10 meter verwijderd van mijn venster. De meeste vogels bekommerden zich niet om den man achter dat raam. De bonte kraaien wel, die kon ik makkelijk wegwenken en ze bleven mij wantrouwen tot aan het eind toe. De stormmeeuwjes waren minder bevreesd, maar toch schichtig. Ze verdwenen zoodra het ging dooien, evenals de spreeuwen. Er was ook een stel winterkoninkjes, maar die kwamen niet op het voer.

De tafel was lang niet zoo rijk gedekt als in andere winters: een partijtje pinda's en hennepzaad overgebleven van het vorig jaar, gedroogde vruchten van duindoorn, Geldersche roos, lijsterbes en berberis en verder de resten van onze maaltijden, zelfs broodbrokjes.

De bonte specht wilde dat brood wel eten, maar op den grond kon hij daar niet mee terecht. Eindelijk pikte hij een brok van den grond, vloog er mee naar den meidoorn, klemde het vast

VAN GROEI EN BLOEI EN JAARGETIJD   191

in een geschikte vork en toen ging alles van een leien dakje. Hij roffelde al op 15 Januari en bleef roffelen zelfs als het vroom, dat het kraakte. Ook de pimpelmeesjes zongen onverdroten, de roodborstjes, heggemusjes, winterkoning, musschen alleen bij naderenden dooi. De schildvink zong prompt op 23 Februari. Al vele jaren heb ik geconstateerd dat hier in Bloemendaal de schildvink zingt op of omtrent 23 Februari; hoogstens verschildt het twee dagen naar den een of den anderen kant.

Door de grijze randen aan de nieuwe veertjes, afkomstig van de herfststrui, hebben de manvinken een breede grijze lengtestreep midden over hun schedel. Doordat die grauwe randjes worden afgestoten, verdwijnt die streep en dan krijgt de vink dat prachtige blauwige kopje en het pittig zwarte voorhoofd. Tegen of zelfs pas in Maart komt dat in orde. Ook bij onze andere klanten zien we de kleurwisselingen van het voorjaar: de musschen krijgen een zwarten snavel, de spreeuwen een gelen en een minder vlekkelig glanzig kleed en ook de meezen helderen op.

Eenmaal probeerde een klein sperwermannetje zijn slag te slaan, maar in een wip zat alles in de meidoorn en de rozen. Natuurlijk kwamen de boschmuizen ook meeëten; ze waren welkom. Ratten heb ik niet meer, sinds een hermelijn zich hier voor een poosje vestigde en van katten heb ik ook geen last.

Het voordeel van voederen op den grond ligt hierin, dat je over een groot oppervlak voedsel kunt uitstrooien. Haast alle vogels kunnen leeren, voedsel op den grond te zoeken, zelfs goudhaantjes en boomklevers. Boomkruipertjes heb ik nog nooit op den grond gezien.

JAC. P. THIJSSÉ.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Herstel der duinen. De victorie begint ditmaal nu eens niet van Alkmaar, maar van Leiden. De directeur van de Leidsche duinwaterleiding, de heer P. C. Lindenbergh, die dezer dagen aan de Technische Hoogeschool te Delft promoveerde tot Doctor in de Technische Wetenschappen, is er in geslaagd het natuurlijk afvloeiend water uit zijn prise d'eau op te vangen en weer terug te brengen in zijn watervang. Daardoor voorkomt hij niet alleen de zoo noodlottige daling van het grondwater, maar brengt dat zelfs op hooger peil. Op 9 Mei 1940 was ik nog net in de gelegenheid het nieuwe duinmeer te zien, dat daar prijkte tusschen de troosteloze oude drainagekanalen.

Dit is het eerste geval van de veelbesproken irrigatie der duinen. Den Haag, Amsterdam en het Provinciaal waterbedrijf van Noordholland staan gereed, ieder op zijn eigen manier, ook hun gebied te bevloeden. Wij hopen, dat Haarlem ook zal meedoen en dan kan binnen weinige jaren op den vasten wal van Noord- en Zuidholland het duin onzer droomen weer werkelijkheid worden.

JAC. P. THIJSSÉ.

Boekenscorpionen getransporteerd door vlieg. Terwijl ik zit te lezen, gonst een vlieg eenige malen heen en weer over het voor mij opengeslagen boek. Ik bemerk, de vlieg wat meer aandacht schenkend, dat iets aan een harer pooten is vastgekleefd. Eerst denk ik, dat het een uiterst klein stukje tabaksblad of een stukje van een of ander blaadje is, want het heeft een bruine kleur. Na nog wat rondgevlogen te hebben, gaat de vlieg op een mijner overhemdsmouwen zitten en begint zich a.h.w. te reinigen en bij het over elkaar schuiven van de pooten valt ook het „stukje blad” van een harer pooten af. Maar nu blijkt me, dat het „blaadje” leeft en dat het een diertje is. Alhoewel de tijd voor waarneming zeer kort is, zie ik toch, dat het zooiets als twee scharen aan den kop heeft, die in beweging zijn. Ik denk er juist over het beestje onder de loupe te nemen, maar daar komt de vlieg weer, loopt over het diertje heen, en tot mijn verbazing zie ik, dat dit zich met de scharen weer aan een der pooten vastgrijpt en als passagier met de vlieg, die weer opstijgt en voor goed uit mijn oog verdwijnt, mede vliegt.

Heinkensand.

A. J. DE ZWARTE.

Uw waarneming is bijzonder interessant, maar niet nieuw. Het is n.l. althans sedert eenige jaren bekend, dat boekenscorpiontjes (*Chelifer cancrivorus*) — en dat was het diertje ongetwijfeld — zich vasthechten aan vliegen en zoo worden getransporteerd.

J. Hs.